

## Arrest

nr. 161 162 van 2 februari 2016  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VRIJENS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1989.

Op 20 maart 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische referentiepersoon.

Op 18 september 2015, met kennisgeving op 22 september 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.03.2015 werd ingediend door:*

*Naam: B. (...) Voornaam: H. (...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Saada*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'*

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'*

*Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.*

*Volgende bewijzen worden voorgelegd:*

*- attesten OCMW Wetteren dd. 15.09.2015 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen.*

*- lijst Moneytrans dd. 09.03.2015, met betrekking tot de periode 01.01.2007 tot 19.03.2015: uit dit document blijkt dat er op 27.05.2010, 26.03.2010, 08.03.2010 en 24.08.2010 geld gestort werd vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Echter, slechts 4 geldstortingen in het jaar 2010 zijn onvoldoende om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon.*

*- rekeninguittreksels (periode december 2013 - februari 2014) op naam van de referentiepersoon met een overzicht van diverse betalingen (Nuon, Telenet, Carrefour, Delhaize, Aldi, ...):*

*\* met betrekking tot de dagdagelijkse uitgaven (Carrefour, Delhaize, Aldi, ...) dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde stukken niet kan afgeleid worden dat deze gebeurden ten voordele van de referentiepersoon*

*\* met betrekking tot betalingen van de nutsvoorzieningen dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen beschouwd worden als financiële steun aan betrokkene: deze kosten zijn immers verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon zelf. Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet hier geen afbreuk aan. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015).*

*Bovendien, dateren deze rekeninguittreksels van na de aankomst van betrokkene in België, en tonen ze dan ook niet aan dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentie-persoon.*

*- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC N° 23070/2014' dd. 23.02.2014: dit document werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, en gelet dat dit attest onvoldoende recent is, kan het niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*

*- 'attestation administrative N° 239/2014/AAM' (2014) waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen job uitoefende op het grondgebied van Mhamid: echter, uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in 2014 reeds in België verbleef. Het is dan ook niet meer dan logisch dat ze in deze periode geen job uitoefende in Mhamid (Marokko). Dit attest kan dan ook niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene*

*Beide voorgelegde attesten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van betrokkene zeggen niets over eventuele eigendommen van betrokkene.*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en gelet dat er onvoldoende werd aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Tevens dient vermeld te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in juli 2015 zelf tewerkgesteld was.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht”. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“1.

Artikel 2 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

2.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoekster niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Zo zou verzoekster niet hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende hebben aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.

3.

Verzoekster stelt vast dat zij ter staving van haar onvermogenheid een “Attestation de non imposition à la taxe d’habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) » heeft neergelegd.

Volgens verweerder kan dit bewijsstuk echter niet weerhouden worden als bewijs van haar onvermogenheid nu dit stuk een verklaring op eer zou betreffen.

Verzoekster merkt op een “Attestation de non imposition à la taxe d’habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) » een officieel Marokkaans document is afgeleverd door de Marokkaanse « Direction générale des impôts, Direction régionale Marrakech » na neerlegging van volgende bewijsstukken (cf. stuk 2, [www.service-public.ma](http://www.service-public.ma), « attestation de non imposition à la taxe d’habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) ») :

« - Une déclaration sur l’honneur (Modèle AAP009), signée et légalisée ;

- Une copie de la CNI ou de la carte de séjour;

- Un certificat de résidence dans le cas où l’adresse d’habitation est différente de celle figurant sur la CNI;

- Une copie légalisée du contrat de bail ou de la quittance de loyer ou de l’engagement du propriétaire ou de l’occupant ».

Dat derhalve door verweerder in de bestreden beslissing niet zomaar kon gesteld worden dat het door verzoekster neergelegde stuk werd afgeleverd op vraag van verzoekster enkel en alleen op basis van persoonlijke verklaringen nu (vooraleer tot afgifte wordt overgegaan) naast de verklaring op eer verzoekster tevens nog bijkomende stukken diende neer te leggen, waaronder een nationale

identiteitskaart, een attest van woonst,...en nu het attest werd afgeleverd door het bevoegde Marokkaanse bestuur bevoegd voor belastingen.

Dat derhalve er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat derhalve verweerder onterecht weigert rekening te houden met het door verzoekster neergelegde bewijsstuk waaruit blijkt dat zij in haar land van herkomst effectief onvermogen was.

4.

Dat verweerder verder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster onvoldoende zou hebben aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en de referentiepersoon, mevrouw B.M. (...), voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.

Eerst en vooral wil verzoekster dienaangaande opmerken dat de Vreemdelingenwet geenszins als voorwaarde stelt dat de afhankelijkheidsrelatie reeds dient te bestaan van in het land van herkomst Dat derhalve verweerder zomaar bijkomende voorwaarden toevoegt aan de wet.

Dat in tweede instantie verzoekster opmerkt dat uit de lijst Moneytrans dd. 9.03.2015 blijkt dat door de referentiepersoon en haar echtgenoot, de heer T.C. (...), tussen 1.01.2007 tot 19.03.2015 op regelmatige basis geldsommen werden gestort aan verzoekster en haar naaste familieleden, waaronder haar vader, de heer B.B. (...).

Dat door verweerder werd nagelaten rekening te houden met de gelsommen door de referentiepersoon gestort aan verzoeksters familie in Marokko bij wie zij toen verbleef.

Dat derhalve er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

5.

Dat tenslotte verzoekster vaststelt dat verweerder nalaat de door verzoekster neergelegde bewijsstukken gedetailleerd weer te geven.

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom de door verzoekster neergelegde bewijsstukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoekster, die inwoont bij de Belgische referentiepersoon en haar echtgenoot, wel degelijk ten laste is van deze referentiepersoon, mevrouw B.M. (...), en haar echtgenoot, de heer T.C. (...).

Zo heeft verzoekster ter staving rekeninguittreksels neergelegd van de heer T.C. (...) en mevrouw B.M. (...) waaruit blijkt dat er onderhoudsgeld werd overgeschreven op de rekening van verzoekster en ondermeer de abonnementen van De Lijn op naam van verzoekster, de ziekenfondsbijdrage en de advocaatkosten van verzoekster door de heer T.C. (...) betaald werden.

Daarnaast werd door verzoekster een bewijs lidmaatschap Onafhankelijk Ziekenfonds neergelegd waaruit blijkt dat zij als persoon ten laste van de heer T.C. (...) is aangesloten en rechthebbende is op geneeskundige verzorging.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft rekening gehouden met voormelde bewijsstukken.

Dat geenszins werd gemotiveerd waarom deze door verzoekster neergelegde bewijsstukken niet kunnen weerhouden worden als als bewijs dat verzoekster, die inwoont bij de Belgische referentiepersoon en haar echtgenoot, wel degelijk ten laste is van deze referentiepersoon, mevrouw B.M. (...), en haar echtgenoot, de T.C. (...).

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder nu geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de door verzoekster effectief neergelegde bewijsstukken ter staving van haar aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en evenmin werd gemotiveerd waarom deze door haar neergelegde stukken niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoekster "zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie."

2.1.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het eerste middel het volgende op in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

- de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou het niet correct zijn dat zij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft zou hebben aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag.

Betreffende de vermeende schending van \*art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing

van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissing terecht als volgt motiveert:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vernield in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 30, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende bewijzen worden voorgelegd:

- attesten OCMW Wetteren dd. 15.09.2015 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen.

- lijst Moneytrans dd. 09.03.2015, met betrekking tot de periode 01.01.2007 tot 19.03.2015: uit dit document blijkt dat er op 27.05.2010, 26.03.2010, 08.03.2010 en 24.06.2010 geld gestort werd vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Echter, slechts 4 geldstortingen in het jaar 2010 zijn onvoldoende om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- rekeninguittreksels (periode december 2013— februari 2014) op naam van de referentiepersoon met een overzicht van diverse betalingen (Nuon, Telenet, Carrefour, Delhaize, Aldi, ...)

- \* met betrekking tot de dagdagelijkse uitgaven (Carrefour, Delhaize, Aldi, ...) dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde stukken niet kan afgeleid worden dat deze gebeurden ten voordele van de referentiepersoon

- \* met betrekking tot betalingen van de nutsvoorzieningen dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen beschouwd worden als financiële steun aan betrokkene: deze kosten zijn immers verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon zelf. Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet hier geen afbreuk aan. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien dateren deze rekeninguittreksels van na de aankomst van betrokkene in België, en tonen ze dan ook niet aan dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- ‘attestation de non-imposition a la TH-TSC N° 23070/2014’ dd. 23.02.2014: dit document werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, en gelet dat dit attest onvoldoende recent is, kan het niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attestation administrative N° 239/2014/AAM’ (2014) waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen job uitoefende op het grondgebied van Mhamid: echter, uit de gegevens van het

administratieve dossier blijkt dat betrokkene in 2014 reeds in België verbleef. Het is dan ook niet meer dan logisch dat ze in deze periode geen job uitoefende in Mhamid (Marokko). Dit attest kan dan ook niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

Beide voorgelegde attesten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van betrokkene zeggen niets over eventuele eigendommen van betrokkene.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en gelet dat er onvoldoende werd aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Tevens dient vermeld te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in juli 2015 zelf tewerkgesteld was.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Vooreerst uit verzoekende partij kritiek op het gegeven dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nopens de ‘attestation de non-imposition a la TH-TSC N° 23070/2014’ dd. 23.02.2014’ als volgt heeft geoordeeld:

“dit document werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, en gelet dat dit attest onvoldoende recent is, kan het niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

(...)

Beide voorgelegde attesten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van betrokkene zeggen niets over eventuele eigendommen van betrokkene.”

Volgens verzoekende partij zou dit een officieel Marokkaans document betreffen dat is afgeleverd na neerlegging van verschillende bewijsstukken en geenszins een loutere verklaring op eer. In zoverre verzoekende partij hieromtrent thans bijkomende stukken voorlegt, dient verweerder op te merken dat deze niet in rekening kunnen worden gebracht.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook RvV nr. 509, 29 juni 2007).

Verweerder dient hierbij evenwel op te merken dat het document zelf in fine aangeeft te zijn opgesteld als verklaring op eer op verzoek van de betrokkene op 13.02.2014 (“NB: Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé le: 13/02/2014’). Verzoekende partij haar beschouwingen kunnen dan ook geenszins worden aangenomen.

Verweerder wijst hieromtrent overigens op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De Raad acht het niet kennelijk onredelijk de verklaring op eer van de referentiepersoon niet te aanvaarden als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het attest van de Marokkaanse overheden vermeldt onderaan uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoekster. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekster. De Raad acht het daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift wordt het attest niet van valsheid beticht door verweerder.” (RvV nr. nr. 84 818 van 18 juli 2012)

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten overvloede ook heeft opgemerkt dat het bewijs onvoldoende recent is en ook geen betrekking heeft op de eventuele eigendommen van verzoekende partij.

Verder uit verzoekende partij kritiek op het gegeven dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft vastgesteld dat er geen afdoende bewijs voorhanden is van het feit dat er reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie was.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, betreft dit geenszins een aan de wet toegevoegde voorwaarde. Verweerder wijst op de volgende motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt

gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip 'ten laste' uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een 'bewijs ten laste in het verleden' en een 'attest onvermogen uit het land van herkomst'. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken." (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft overigens vastgesteld dat de uit de lijst van Moneytrans dd. 09.03.2015, met betrekking tot de periode 01.01.2007 tot 19.03.2015, blijkt dat er slechts op 27.05.2010, 26.03.2010, 08.03.2010 en 24.06.2010 geld gestort werd vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Dit zijn slechts vier geldstortingen in de periode 01.01.2007 tot 19.03.2015. Het is geenszins onredelijk om aan te nemen dat deze geldstortingen niet afdoende zijn om aanvaard te worden als bewijs van de financiële afhankelijkheid.

Gezien er niet is voldaan aan de voorwaarde van het ten laste zijn, diende de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zich niet verder uit te spreken over onder meer de voorwaarde dat betrokkene over een verzekering beschikt die de ziektekosten dekt. Het is dan ook niet onredelijk om niet in te gaan op het voorgelegd document vanwege het Onafhankelijk Ziekenfonds.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wel werd gemotiveerd nopens de rekeninguittreksels die werden overgemaakt:

"- rekeninguittreksels (periode december 2013— februari 2014) op naam van de referentiepersoon met een overzicht van diverse betalingen (Nuon, Telenet, Carrefour, Delhaize, Aldi, ...)

\* met betrekking tot de dagdagelijkse uitgaven (Carrefour, Delhaize, Aldi, ...) dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde stukken niet kan afgeleid worden dat deze gebeurden ten voordele van de referentiepersoon

\* met betrekking tot betalingen van de nutsvoorzieningen dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen beschouwd worden als financiële steun aan betrokkene: deze kosten zijn immers verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon zelf. Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet hier geen afbreuk aan. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien dateren deze rekeninguittreksels van na de aankomst van betrokkene in België, en tonen ze dan ook niet aan dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon."

De beschouwingen van verzoekende partij hieromtrent zijn niet van die aard afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over

*een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.*

*Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.*

*Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.*

*De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.*

*De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.*

*Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".*

*Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."*

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, en wordt op uitvoerige wijze uiteengezet dat de aanvraag voor een verblijfskaart wordt geweigerd nu de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon, zodat niet aan de vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voldaan. Met betrekking tot het bevel wordt verwezen naar artikel 7, § 1, 2° van de vreemdelingenwet en wordt verduidelijkt dat een bevel wordt uitgereikt nu het legaal verblijf in België is verstreken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de beslissing tot weigering van verblijf werd genomen.



De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:*

*– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*

*– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

*[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:*

*– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

*1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;*

*2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;*

*3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);*

*(...)”*

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf als volgt:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

*(...)*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

Op 8 september 2015 werd blijkens het administratief dossier aan de gemeente Wetteren de instructie gegeven de verzoekende partij uit te nodigen om bepaalde bewijzen van het ten laste zijn voor te leggen, namelijk:

- Bewijzen van de bestaansmiddelen van de te vervoegen persoon met betrekking tot de laatste 12 maanden
- Een attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon al dan niet OCMW steun genieten
- Bewijs van onvermogen van de verzoekende partij, namelijk bewijzen dat zij niet over eigen inkomsten beschikt en bewijzen dat zij niet over eigendommen beschikt in het land van herkomst
- Bewijs dat verzoekende partij en de referentiepersoon een ziektekostenverzekering hebben die alle risico's in België dekt
- Bewijs financiële steun door de referentiepersoon aan de verzoekende partij voor de aanvraag
- Kopie van geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte

Uit het administratief dossier blijkt dat volgende stukken werden voorgelegd:

- Loonbrieven van de echtgenoot van de referentiepersoon voor de periode september 2014 tot en met augustus 2015
- Loonbrieven van de referentiepersoon voor de periode september 2014 tot en met augustus 2015
- Attesten van het OCMW waaruit blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon geen OCMW steun genieten
- “Attestation de non-imposition à la TH-TSC » van 13 februari 2014 met als voetnoot « Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé le 13/02/2014 »
- « Attestation administrative » (ongedateerd) waarin wordt neergeschreven « L'intéressée n'exerce actuellement aucune profession au niveau de cette annex administrative »
- Bewijzen van lidmaatschap bij het ziekenfonds voor de verzoekende partij, de referentiepersoon en haar gezinsleden
- Een overzicht van Moneytrans met betrekking tot de periode 1 januari 2007-19 maart 2015 op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon
- Een getuigschrift voor verstrekte medische hulp aan de verzoekende partij
- Rekeninguittreksels van de referentiepersoon en haar echtgenoot
- Een eigendomsakte van een woning op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot
- Bewijs van de adoptie van de verzoekende partij door de referentiepersoon

De verzoekende partij betoogt dat met betrekking tot het “*Attestation de non-imposition à la TH-TSC* » van 13 februari 2014 niet zomaar kan gesteld worden dat het werd afgeleverd louter op basis van haar eigen verklaringen nu zij tot het bekomen ervan tevens andere stukken diende neer te leggen naast haar eigen verklaring, doch gaat eraan voorbij dat in dit document uitdrukkelijk wordt vermeld dat « *Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé le 13/02/2014* ». Aldus oordeelde de verwerende partij terecht in de bestreden beslissing dat met dit document geen rekening kan worden gehouden als afdoende bewijs van onvermogen nu het werd afgeleverd op basis van de persoonlijke verklaringen van de verzoekende partij. De verzoekende partij ontkent dit in wezen ook niet. Het feit dat zij onder meer een identiteitskaart diende voor te leggen om het attest te bekomen, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Voorts is het niet zo dat een document afgeleverd door een officiële instantie of overheid noodzakelijkerwijs correct is. In casu wordt zelfs uitdrukkelijk gewezen op het specifieke karakter ervan, namelijk dat het is gebaseerd op verklaringen van de aanvrager.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat door de verwerende partij een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet doordat zij vereist dat de afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon reeds in het land van herkomst dient te bestaan, kan zij niet worden gevolgd.

De Raad wijst erop dat noch de vreemdelingenwet, noch het vreemdelingenbesluit verhelderen welke bewijsstukken dienen te worden voorgelegd om de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. De verzoekende partij beweert dat de gemachtigde van de staatssecretaris een voorwaarde aan de wet zou toevoegen door een bewijs te verlangen dat verzoekende partij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, *Yunying Jia. t. Migrationsverket*, § 42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon (HvJ 16 januari 2014, nr. C-423-12, *Reyes t. Migrationsverket*, § 21). De noodzaak van materiële steun moet bestaan op het moment dat de betrokkene verzoekt zich bij de referentiepersoon te voegen en is een feitenkwestie waardoor de bewijsvoering in beginsel vrij is. Het bestuur gaf echter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een bewijs van ten laste zijn in het verleden. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op de verzoekende partij, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken. Het is niet kennelijk onredelijk om – in het kader van de beoordeling van de actualiteit en de realiteit van het ten laste zijn – te stellen dat een vreemdeling die niet kan aantonen dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België, die er op gericht was een verblijfsrecht van meer dan drie maand in België te verwerven, materieel gesteund werd door zijn in België verblijvende familielid, *in casu* haar adoptiemoeder, niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste van dit familielid. De verzoekende partij interpreteert de feitelijke beoordeling die het bestuur maakt inzake de in de wet gestelde vereiste van het ten laste zijn ten onrechte als zouden er bijkomende voorwaarden opgelegd worden. De vraag naar bewijzen dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag gesteund werd door haar moeder is er immers slechts op gericht vast te stellen dat zij ten laste is van de persoon die zij vervoegt.

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager.

Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij kennelijk onredelijk tot het besluit kwam dat 1 geldstorting in 2009 en 3 geldstortingen in het jaar 2010 onvoldoende zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon, temeer in het overzicht van Moneytrans, dat de periode 1 januari 2007 – 19 maart 2015 beslaat, na 27 mei 2010 geen enkele overschrijving meer gebeurde ten gunste van de verzoekende partij. Het gaat allerm minst over op “regelmatige basis” gestorte geldsommen. Indien de verzoekende partij had gewild dat stortingen aan andere “familieleden” eveneens zouden worden beschouwd als overschrijvingen ten hare gunste, had zij op voorhand de band dienen aan te geven die tussen haarzelf en de beweerde familieleden zou bestaan. Immers, de verwerende partij kan geenszins aannemen uit het feit dat door de echtgenoot van de referentiepersoon stortingen werden gedaan ten gunste van personen die dezelfde familienaam als de verzoekende partij dragen, dat deze bedragen de verzoekende partij toekwamen. De bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure rust op de verzoekende partij.

Verder toont de verzoekende partij niet aan over welke bewijsstukken de verwerende partij niet zou hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Zij beperkt zich tot de vage bewering dat de verwerende partij “*nalaat de door verzoekster neergelegde bewijsstukken gedetailleerd weer te geven.*” Wat de rekeninguittreksels betreft waaruit de betaling van kosten van De Lijn, het ziekenfonds en een advocaat en het betalen van een onderhoudsgeld door de referentiepersoon en/of haar echtgenoot aan de verzoekende partij zouden moeten blijken, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat met betrekking tot de rekeninguittreksels in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze betalingen betreffen die dateren van na de aankomst van de verzoekende partij in België, zodat zij niet van aard zijn aan te tonen dat betrokkene reeds in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het feit dat het voorgelegde attest van lidmaatschap van de verzoekende partij bij een ziekenfonds vermeldt dat zij is aangesloten als “persoon ten laste” betekent niet dat de verzoekende partij automatisch als ten laste van de referentiepersoon in de zin van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Het gebruik van de term “ten laste” in het attest van het ziekenfonds dekt niet ontegensprekelijk dezelfde lading.

Gelet op het voorgaande kon de verwerende partij in casu – rekening houdend met de documenten waarover zij ten tijde van het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden beschikte - geheel terecht besluiten dat er geen bewijs voorlag dat de verzoekende partij ten laste was van de Belgische referentiepersoon in de zin van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verzoekende partij blijkens de bewoordingen van het middel eveneens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

*“Dat, als gevolg van de verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van haar in België wonende naaste adoptiefamilie wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.*

*Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :*

*" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.*

*Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.*

*Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.*

*In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.*

*Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven opnieuw heeft opgebouwd en waar haar naaste familieleden, die haar onderhouden en bij wie zij verblijft, wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."*

2.2.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het tweede middel het volgende op in haar nota:

*“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

*- artikel 8 EVRM,*

*- het proportionaliteitsbeginsel.*

*9/14*

*Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:*

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

*De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.*

*“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8*

lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, [www.rvv-cc.ee.be](http://www.rvv-cc.ee.be)).

Er worden in dit kader geenszins bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk gemaakt.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet concreet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij beperkt zich ertoe te verklaren dat het familieleven onmogelijk in het land van herkomst zou kunnen worden geleid, en dit zonder verdere uitleg.

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

*Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).*

*Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).*

*Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)*

*De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.*

*De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.*

*De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.*

*Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”*

2.2.3. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Te dezen merkt de Raad op dat de verzoekende partij een zeer summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bijlage 20 een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins in concreto aantoot dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Waar de verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM omdat zij van oordeel is dat de bijlage 20 een inbreuk vormt op het gezinsleven dat zij zou leiden met haar adoptiefamilie, dient de Raad op te merken dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige (stief)kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). In casu toont de verzoekende partij geen affectieve band aan met haar adoptieouders en evenmin haalt zij elementen aan die wijzen op een bijzondere vorm van afhankelijkheid, temeer blijkt dat zij zelf tewerkgesteld is.

Daargelaten voorgaande vaststelling, mocht er toch sprake zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat houdt de Raad zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bijlage 20 dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De

verzoekende partij toont met haar theoretisch betoog waarbij zij haar concrete situatie nergens uiteenzet, niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om als 26-jarige bij haar adoptie moeder te blijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat de verzoekende partij voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische moeder. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat zij voldoet aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

In casu voert de verzoekende partij geen concrete hinderpalen aan die haar beletten haar voorgehouden gezinsleven elders voort te zetten, doch beperkt zij zich slechts tot de loutere bewering dat zij dit gezinsleven "onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden".

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

*"Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.*

*Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.*

*Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!*

*Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.*

*Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.*

*Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.*

*In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.*

*In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.*

*Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :*

*« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».*

*Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.*

*Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.*

*Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters langdurig verblijf in België, verzoekster adoptie in België en verzoeksters gezins- en familieleven in België.*

*Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd."*

2.3.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het derde middel het volgende op in haar nota:



*“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,*
- artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22.09.2003 inzake het recht op gezinshereniging,*
- artikel 74/13 Vreemdelingenwet,*
- de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting,*
- de hoorplicht,*
- het redelijkheidsbeginsel,*
- het evenredigheidsbeginsel,*
- de rechten van verdediging.*

*De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.*

*De verweerder laat ter zake gelden dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet uiteenzet welke argumenten zij wenst aan te brengen in het kader van haar “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Zij beperkt zich tot een vage verwijzing naar het feit dat zij diende gehoord te worden, doch zij blijft in gebreke aan te tonen dat een dergelijk verhoor van enigerlei invloed had kunnen zijn op de bestreden beslissing.*

*Verweerder laat bovendien gelden dat het “horen” enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist kan zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekende partij mondeling dient te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen (zie ook RvV 08.01.2010, nr. 36 772). Tot op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen had verzoekende partij evenwel de mogelijkheid om aan haar dossier alle gegevens en stukken toe te voegen die zij nuttig acht.*

*De verweerder verwijst voor zoveel als nodig nog naar volgende rechtspraak:*

*“Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zet zij in haar verzoekschrift niet uiteen welke argumenten zij wenst aan te brengen in het kader van haar “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Haar belang bij deze grief is daarom evenmin aangetoond.*

*Bovendien houdt de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).*

*Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd, de verzoekende partij steeds de mogelijkheid had om bijkomende argumentatie aan de verwerende partij over te maken en de gelegenheid had het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen.” (RvV 21.05.2012, nr. 81.450).*

*Verzoekende partij kan niet ernstig ontkennen dat zij de gelegenheid heeft gehad om naar aanleiding van haar aanvraag alle nuttige informatie en stukken over te maken.*

*De kritiek van verzoekende partij mist elke grondslag.*

*Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.*

*“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)*

*In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nergens de verplichting voorschrijft om uitdrukkelijk te motiveren nopens de in deze bepaling vervatte belangen.*

*Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.*

*In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.*

*“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’*

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)*

*Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij haar vage kritiek niet volstaat om afbreuk te doen aan de in casu bestreden beslissing.*

*De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.*

*De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.*

*Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”*

2.3.3. In de eerste plaats merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG, aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 van deze richtlijn blijkt dat deze enkel betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van deze richtlijn bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. De verzoekende partij is de afstammeling van een Belg. Er is dus geen enkel communautair aspect aan onderhavig geval. Voor zover de verzoekende partij zich beroept op artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, mist het middel aldus juridische grondslag.

Ten overvloede merkt de Raad daarnaast op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een

richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

*Dit recht behelst met name:*

— *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

“(…)”

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich in haar betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot een theoretisch betoog en de verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet -dat overigens geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat-, terwijl zij enkel aanvoert dat zij diende gehoord te worden omtrent haar gezins- en economische situatie en dat geen rekening zou zijn gehouden met haar “*langdurig verblijf*” in België, met haar adoptie en met haar gezins- en familielevens in België, waarbij zij overigens nalaat deze elementen te concretiseren. De verzoekende partij blijft echter in gebreke uiteen te zetten op welke wijze deze elementen een invloed zouden hebben op de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat de verzoekende partij in het kader van de aanvraagprocedure uitvoerig in de gelegenheid is gesteld haar standpunt kenbaar te maken, zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dan ook niet tot de vernietiging van het bestreden bevel leiden.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 41 van het Handvest, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van de hoorplicht. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk handelde of dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd of behept is met een onzorgvuldigheid. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931), wat in casu niet het geval is.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126

520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een juridictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN